

Úvod do fyziky plazmatu

Lenka Zajíčková, Ústav fyz. elektroniky

Doporučená literatura:

- J. A. Bittencourt, Fundamentals of Plasma Physics, 2003 (3. vydání)
ISBN 85-900100-3-1

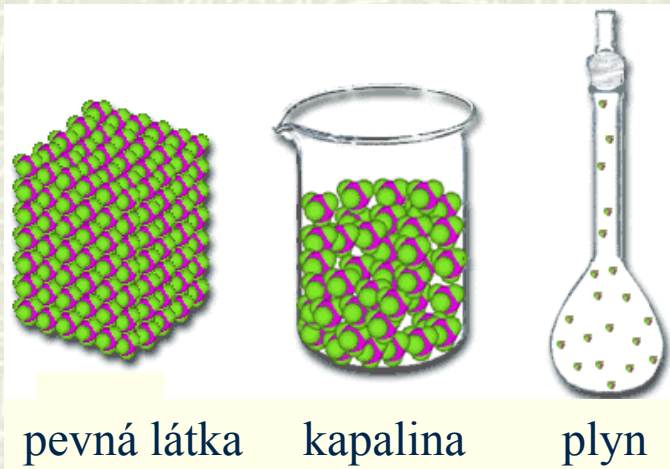
Navazující a související přednášky:

- Technologie depozice tenkých vrstev a povrchových úprav (jarní sem.)
 - Fyzika plazmatu 1 (podzim. sem.)
 - Fyzika plazmatu 2 (jarní sem.)
-

1. Co je plazma?

1.1 Plazma je čtvrté skupenství hmoty

Tři dobře známá skupenství hmoty:

✓ Tato skupenství se **odlišují silou vazeb**, které drží částice látky pohromadě – relativně silné v pevných látkách, slabé v kapalinách a téměř úplně chybí v plynech.

✓ Důležitou fyzikální veličinou je vnitřní kinetická energie (**tepelná energie**) částic látky, tj. její teplota. Rovnováha mezi touto tepelnou energií částic a vzájemnými vazebnými silami určuje skupenství látky.

✓ **Zahříváním pevné nebo kapalně látky** získávají její částice více tepelné energie až do okamžiku, kdy jsou schopné překonat vazebnou potenciální energii
⇒ **dochází k fázovému přechodu** při konstantní teplotě.

Co je plazma?

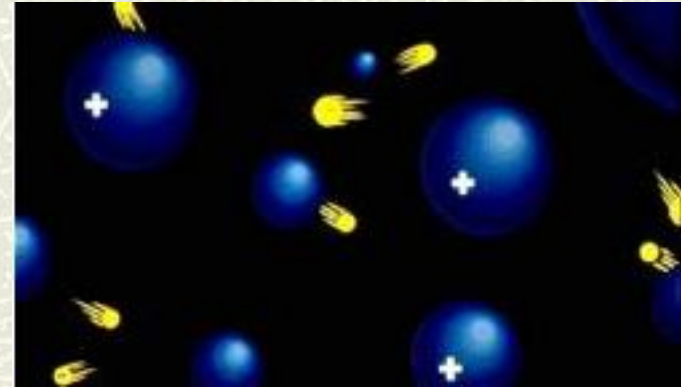
Plazma je čtvrté skupenství hmoty
- ionizovaný plyn

Co se děje, když zahříváme plyn?

neutrální plyn

ionizovaný plyn - plazma

- ✓ Dodáním dostatečné energie molekulárnímu plynu dochází k jeho **disociaci na atomy** v důsledku srážek těch částic, jejichž tepelná energie překračuje vazebnou energii molekuly.
- ✓ Ještě větší dodaná tepelná energie způsobí překonání vazebných sil elektronů k jádru \Rightarrow **ionizace**, tj. vznik volných elektronů a iontů \Rightarrow **plazma**

1. Co je plazma?

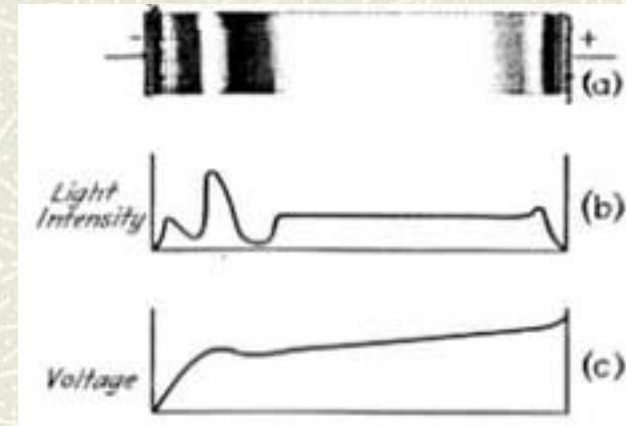
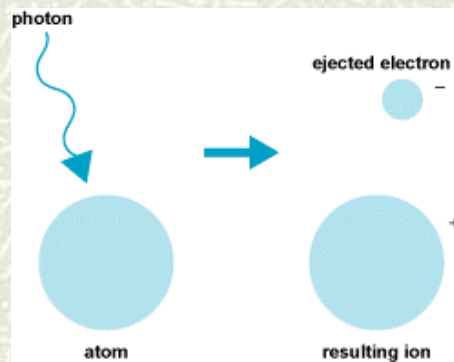
1.2 Vytváření plazmatu

✓ **Dostatečným zvýšením teploty:** Pak jde o systém v termodynamické rovnováze. Elektronová teplota a stupeň ionizace jsou svázány **Sahovou rovnicí**. V laboratoři neobvyklé, ale v přírodě časté (astrofyzikální plazma).

✓ **Pomocí ionizačních procesů zvyšujících mnohonásobně stupeň ionizace nad jeho rovnovážnou hodnotu** (po vypnutí zdroje ionizace dojde k dohasínání plazmatu díky rekombinaci):

- **fotoionizace** – ionizační potenciál např. atom. kyslíku je 13,6 eV \Rightarrow foton o vlnové délce 91 nm (daleká UV oblast). Ionosféra Země - přírodní fotoionizované plazma.

- **elektrický výboj v plynu** – el. pole urychluje volné elektrony na energii dostatečné k ionizaci atomů, laboratorní plazma.

Co je plazma?

1.3 Zjednodušená kritéria pro definici plazmatu

Plazma ...

- je makroskopicky neutrální substance
- obsahuje mnoho interagujících elektronů a ionizovaných atomů nebo molekul
- vykazuje kolektivní chování díky dalekodosahovým Coulombovským silám

Dynamika částic je dána

- externě aplikovanými poli a
- vnitřními poli (výsledek existence a pohybu částic)

Rozlišujeme interakci:

- dvou nabitých částic
- mezi nabitou částicí a neutrálem

Dle převažujících vzájemných interakcí dělíme plazma na silně a slabě ionizované.

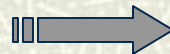
1.4 Historie pojmu „plazma“

Proč musí fyzikové vysvětlovat, že nezkoumají krev

*J. E. Purkyně
(1787-1869)*

Jan Evangelista Purkyně použil v polovině 19. století řecké slovo *plazma* (v překladu „dávající tvar“ nebo „dávající formu“), aby označil čistou tekutinu, která zůstává po odstranění všech pevných částíček z krve.

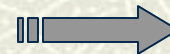

v češtině „ta plazma“
v angličtině „plasma“

*I. Langmuir
(1881-1957)*

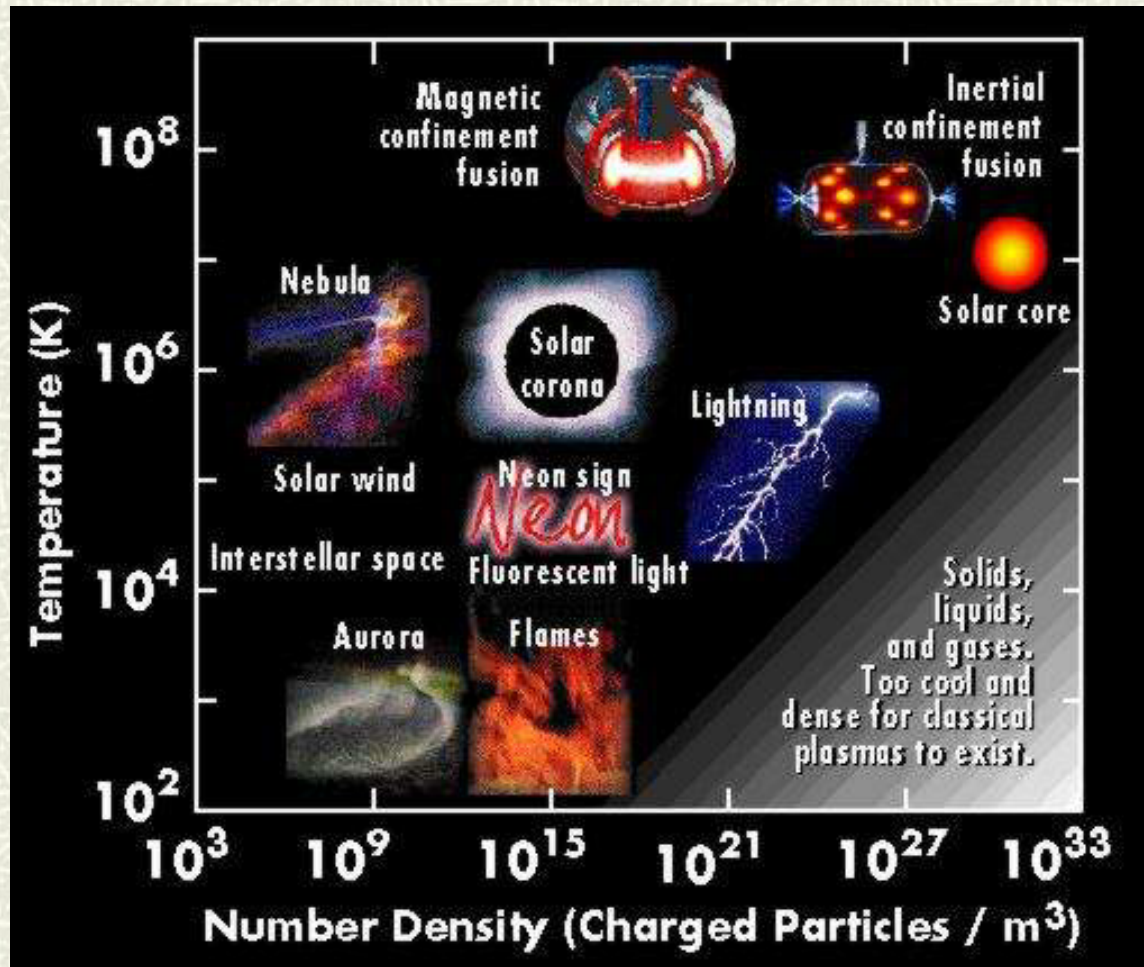
Irving Langmuir v roce 1922 vyslovil hypotézu, že elektrony, ionty a neutrály v ionizovaném plynu jsou součástí nějakého kapalného média, a protože mu struktura takto navržené substance připomínala krev, nazval toto médium *plazma*.

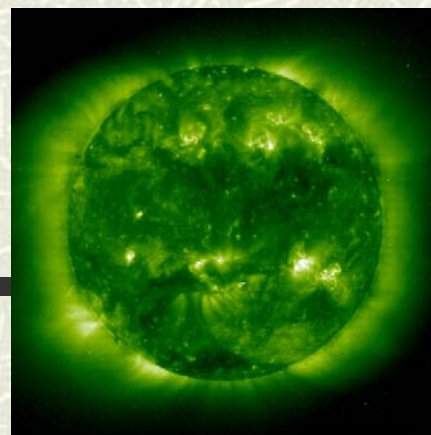
v češtině „to plazma“
v angličtině „plasma“

1.5 Kde plazma najdeme?

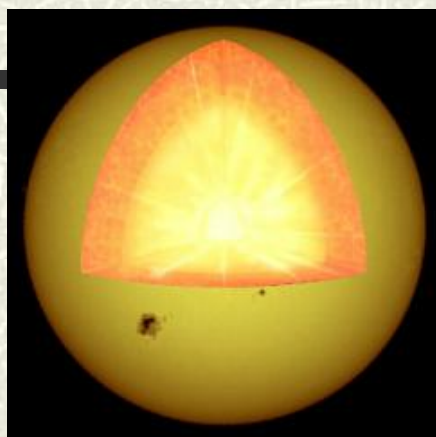
Díváme se na něj celý den!

Plazma v přírodě

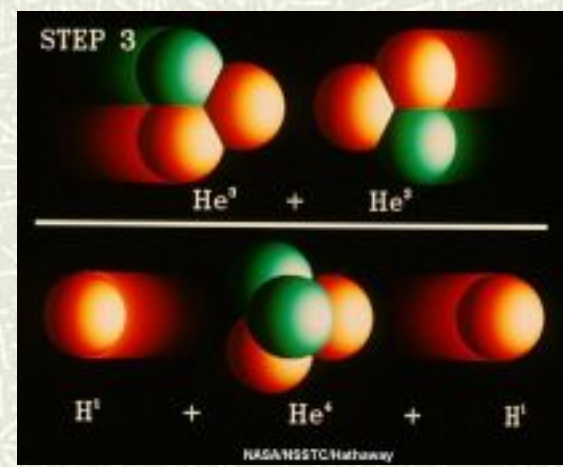
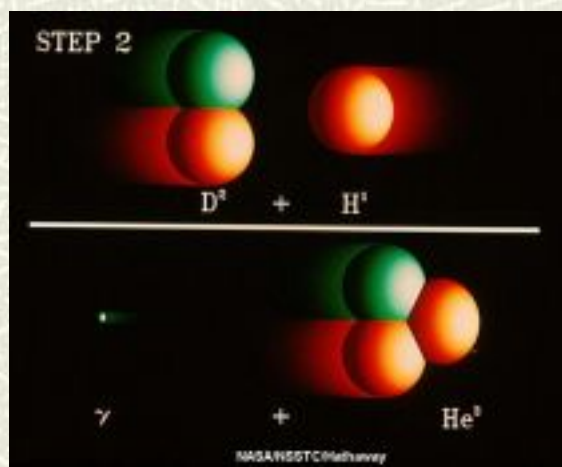
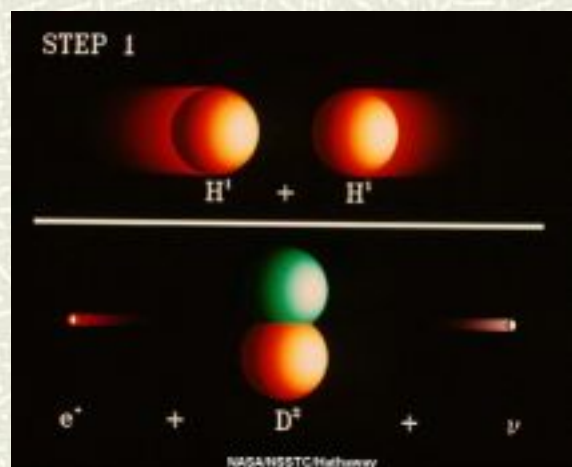

Slunce

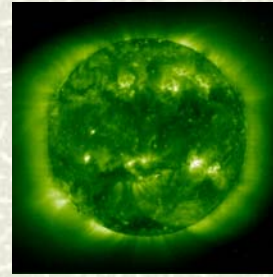
Díky velké hmotnosti (2×10^{30} kg) brání gravitační síla Slunce úniku částic a záření z **horkého středu**.

Slunce je obrovský **termonukleární reaktor**, který hluboko uvnitř vytváří z atomů vodíku helium \Rightarrow teplota více jak $1,6 \times 10^7$ K, silné magnetické pole.

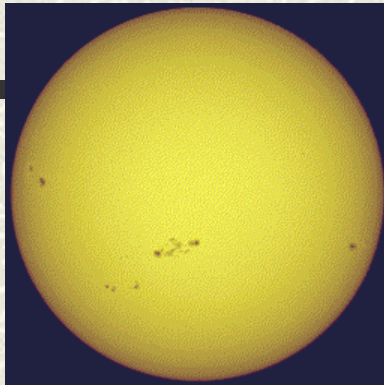

<http://solarscience.msfc.nasa.gov/>

Plazma v přírodě

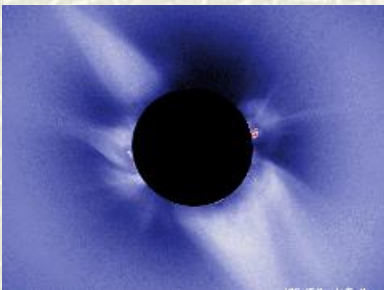
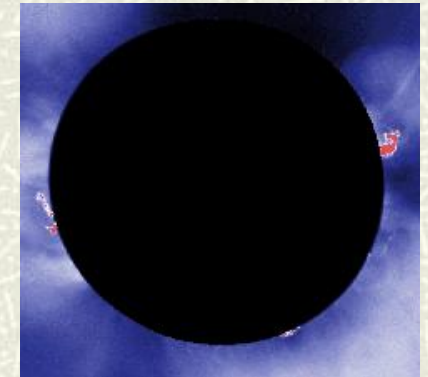
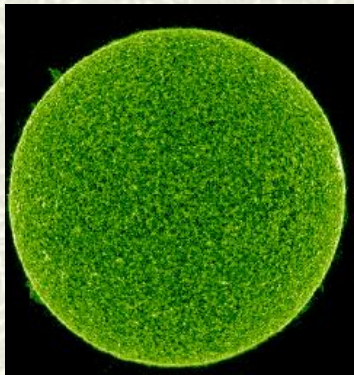

Sluneční atmosféra

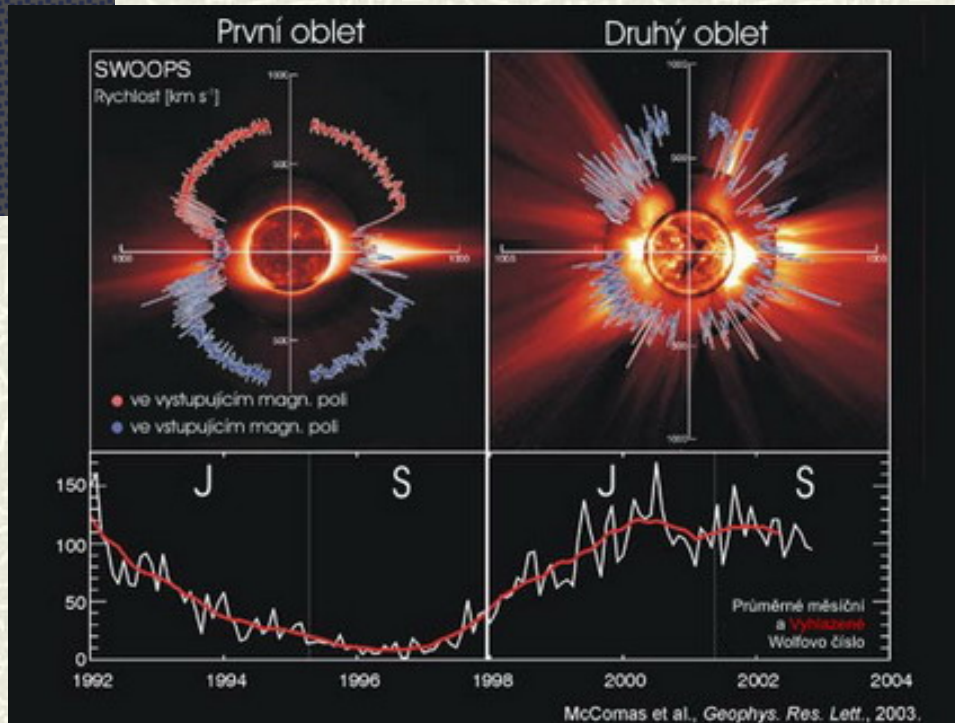

viditelná část Slunce se nazývá sluneční atmosféra (od centra):

- **fotosféra** – viditelný povrch, $T \cong 6000 \text{ K}$, tloušťka cca 100 km, sluneční skvrny.
- **chromosféra** – nepravidelná vrstva, teplota roste až na 20 000 K, při těchto teplotách vodík emituje (září) v červené oblasti spektra (čára H_{α}).
- **přechodová vrstva** – velmi nepravidelná vrstva, teplota roste až na 1 000 000 K, vodík je ionizovaný, ionty C IV, O IV a Si IV emitují v ultrafialové oblasti spektra.
- **korona** – je vnější atmosféra viditelná při úplném zatmění jako perleťově bílá koruna obklopující Slunce. Pozorujeme mnoho různých jevů jako výběžky, díry a smyčky. Teplota je až 2 000 000 K. Díky tomu korona září v široké oblasti spektra včetně UV a RTG.

Plazma v přírodě

Rychlost slunečního větru měřená sondou Ulysses. V levé části výsledky z prvního obletu, v pravé z druhého. Dole je sluneční aktivita z posledních let charakterizována počtem slunečních skvrn.

Sluneční vítr

Hlavní složkou jsou **protony a elektrony**, je zde zastoupeno ionizované He a stopové množství těžších iontů. Nese s sebou i „zamrzlé“ **magnetické pole**. Díky rotaci Slunce a radiálnímu pohybu větru jsou siločáry stáčeny do Archimédových spirál.

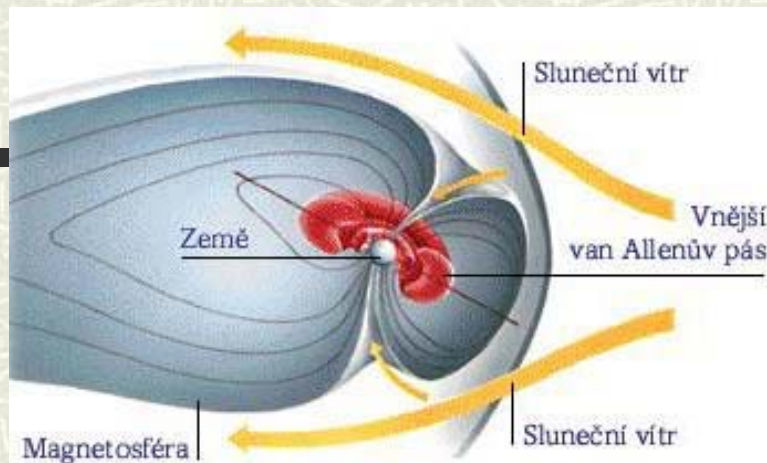

Rychlost slunečního větru velmi souvisí se sluneční aktivitou.

Nad koronovými děrami dosahuje rychlosti 800 km/s, nad výběžky jen 300 km/s.

Plazma v přírodě

Magnetosféra Země, Van Allenovy radiační pásy, ionosféra

Magnetosféra je oblast, kde vliv magnetického pole Země převládá nad slunečním.

Magnetopauza je horní hranice magnetosféry – odděluje oblast slunečního větru od magnetosféry.

Van Allenovi radiační pásy se nacházejí uvnitř magnetosféry. Zde jsou zachyceny energetické nabitě částice (zejména elektrony a protony), které se pohybují po komplikovaných trajektoriích, spirálách kolem geomagnetických siločar, a zároveň pomalu driftují kolem Země. Vnitřní pás se přisuzuje vlivu kosmického záření. Vnější pás je udržován plazmatem vyvrhovaným čas od času Sluncem.

Ionosféra – ve výšce nad 60 km na Zemi, až do vzdálenosti několik tisíc km. Vidíme ji jako modrou barvu oblohy. K ionizaci dochází díky absorpci UV a rtg záření.

<http://oberon.troja.mff.cuni.cz/vp/index1.htm>